

Dürbün

– DÜŞÜNCE · 09 Mayıs 2014

Fizik öğretmeni Niyazi Hoca, sınıfta en çok Zeki'den nefret ederdi. Nefret edilmeyecek gibi değildi Zeki. Bazen okuldan kaçır, tam imtihan zamanları sınıfa gelmez, ortadan kaybolurdu. Niyazi Hoca aynı zamanda sınıf öğretmeni olduğu için bütün öğrencileri tek tek tanırđı.

İşte o gün hınzır Zeki yine okulu ekmişti. Aklı sıra derslerden kaçıyordu. Ama kendisine gösterecekti. Karne zamanı sıfırı basacak, okulla alay etmenin ne demek olduğunu ona göstercekti.

Öğleden sonra dersi olmadığı için Söke Parkının içindeki Öğretmenler Lokaline doğru yola koyulmuştu. Üç-beş arkadaşıyla sohbet edecek, tavla atacaktı.

Güzeldi Söke Parkı, yemyeşil yüksek yüksek ağaçlar, binbir çeşit çiçekler, şehrin içerisinde süslü bir gelin gibi duruyordu.

Parkın merdivenlerinden aşağıya inip tam lokale doğru kıvrılırken, uzakta bir masada oturan Zeki'yi fark etti. Diğer masalarda kimsecikleri yoktu. Zeki elindeki kitaba dalmış, Niyazi Hoca'nın geçtiğini görmüyordu. Hoca da Zeki onu görmesin diye ağaçların arasından kayboldu.

Lokale sessizce girdi. Çaycıya bir çay söyledi. Bir masaya çekilip dinlenmek istedi. Ancak, çayını içtikten sonra içini bir meraktır sardı. Bu hınzır çocuğun parkta ne işi vardı, okulda olması gerekirdi. Elinde kitap olması da tuhaftı. Yoksa bana oyun mu oynuyor diye paranoyak şeyler düşünmeye başladı. Lokalin penceresinden Zeki'nin oturduğu masaya doğru baktı. İşte hâla oradaydı. Kitabı karıştırıyor, bir de gazoz söylemiş, hem içiyor hem okuyordu.

Niyazi Hoca'nın merakı daha beter artmıştı. Aklına evdeki dürbünü alıp, olayı yerinden incelemek geldi. Ev nasıl olsa yakındı. Bir çırpıda alıp gelirdi dürbünü. Hemen fırladı. Lokalin arka tarafından dolandı. Biraz sonra çantasında dürbün, tekrar lokale geldi. Kimsenin olmadığı odalardan birini seçti. Kapıyı kapattı. Pencereye yaklaştı. İşte hınzır Zeki yine karşındaydı. Dürbünü onun masasına doğru çevirdi. Okuduğu kitabı merak ediyordu. Uzun süre dürbünle gözlemledi, gözlemledi. Aman Allah'ım şimdi kitabın adını okuyabiliyordu: "Newton'un Hayatı "...Gözlerine inanamadı. Hatta dürbününe inanamadı. Bir dürbüne bir de kendimde miyim diye kendisine baktı. Saçlarını çekti, yanağına bir çimdik attı. Kendinde olduğunu anladı. Tekrar dürbünü yüzüne götürdü. Masaya, hınzır Zeki'ye, kitaba bir daha baktı: "Newton'un Hayatı"...

Okul sezonu bitmiş, karneler dağıtılmaya başlanılmıştı. Zeki, fizikten sınıfta kalmayı bekliyordu. Hoca zaten kendisine gıcıkta. Kurutuluş yoktu. Fakat o da ne. Karnede fizik dersine baktı. Orta... Yani

fizikten geçmişti. Acaba bu şaka mı dedi kendi kendine. Yanlış mı görüyorum bir daha okuyayım bakayım. Fizik dersi: Orta... Zeki inanmamıştı. Mümkün değil dedi içinden bir yanlışlık olmalı. Niyazi Hocaya gidip notun gerçek olup olmadığını sormalıydı. Ancak Hoca ile arası da iyi değildi. ekiniyordu.

Yıllar geçti, Zeki kocaman adam oldu. Fizikten nasıl geçtiğini hla daha anlayabilmiş değil. Okul yılları aklına geldikçe bu olayla ilgili o sıralarda bir yanlışlık olduğunu zannediyor.